

**KAMMARRÄTTEN
I STOCKHOLM**
Migrationsöverdomstolen
Avdelning 1

DOM
2012-06-21
Meddelad i Stockholm

Mål nr UM 10483-10

KLAGANDE

Ombud och offentligt biträde:

MOTPART

Migrationsverket

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrättens i Göteborg, migrationsdomstolen, dom
den 25 november 2010 i mål nr UM 5129-10, se bilaga
(Migrationsverkets ärende nr)

SAKEN

Uppehållstillstånd m.m.

MIGRATIONSÖVERDOMSTOLENS AVGÖRANDE

1. Migrationsöverdomstolen avslår överklagandet.
 2. Migrationsöverdomstolen beslutar att ersättning ska betalas till
som offentligt biträde med 8 454 kr, varav 6 763 kr för arbete
och 1 691 kr för mervärdesskatt.
-

YRKANDEN M.M.

yrkar att Migrationsöverdomstolen, med ändring av migrationsdomstolens dom, beviljar henne permanent uppehållstillstånd och flyktingstatusförklaring, alternativ skyddsstatusförklaring eller övrig skyddsstatusförklaring samt utfärdar resedokument. Hon anför bl.a. följande till stöd för sin talan.

Migrationsdomstolen har gjort en felaktig trovärdighetsbedömning när det gäller hennes berättelse. Mot bakgrund av resultatet av språktestet är det ställt utom allt rimligt tvivel att hon härstammar från de delar av Demokratiska republiken Kongo (DRK) där lingala är det dominerande språket, nämligen de norra delarna. Trots detta har hennes uppgifter vad avser identitet och härkomst från blivit ifrågasatta. Varför migrationsdomstolen menar att hon felaktigt skulle uppge som sin födelsestad är oklart. Alldeles oavsett vilken del av norra DRK som hon kommer från är hennes skyddsskäl desamma. Hon har lämnat en detaljerad berättelse om de övergrepp i form av gruppvåldtäkter och tortyr hon utsattes för innan hon flydde från sitt hemland. Berättelsen kan inte anses vara annat än självupplevd och bär sannolikhetens prägel mot bakgrund av vad som är känt om DRK, och då särskilt dess norra och östra delar. Den ska således läggas till grund för bedömningen av hennes rätt till uppehållstillstånd. Hon är i första hand att betrakta som flykting eller i vart fall som annan skyddsbehövande. I andra hand ska överklagandet bifallas med hänvisning till att det föreligger synnerligen ömmande omständigheter i hennes fall.

Den i målet avgörande frågan är vilka slutsatser som kan dras av FN:s kommittés mot tortyr m.m. (kommittén) utlåtande den 14 maj 2010 rörande ett klagomål till kommittén (Communication No. 322/2007, mot Sverige). I det fallet fälldes Sverige till ansvar för brott mot sina internationella åtaganden som en följd av utvisningen av en

ensamkommande kvinna och hennes dotter till DRK. Fakta i målet var att kvinnan och flickan härstammade från _____, men närmast före flykten hade levt i Goma. Migrationsverket har, utan motivering, hävdade att avgörandet ska ses som ett in casu-avgörande. Det är svårt att se hur verket kan ha denna inställning. Tvärtom verkar kommitténs argumentation vara helt oberoende av de omständigheter kvinnan och flickan presenterat. Om det finns grund för att tro att någon personligen riskerar att utsättas för någon form av tortyr eller sexuella övergrepp så är det ett brott mot 1984 års FN-konvention mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (antitortyrkonventionen) att utvisa honom eller henne till det landet. Kommittén redovisar att sexuellt våld förekommer i hela DRK samt i större utsträckning i byar än i större städer. Vidare uttalar kommittén att våld mot kvinnor, i synnerhet våldtäkter och gruppvåldtäkter, är ett stort problem även i områden som inte drabbats av väpnade konflikter och att omfattningen av sexuellt våld är alarmerande hög över hela landet. Kommittén drar sedan slutsatsen att det är omöjligt att identifiera något område i landet som kan betraktas som säkert att återvända till. Slutsatsen av avgörandet blir att en kvinna respektive en flicka, som härstammar från DRK, riskerar att utsättas för tortyr eller liknande övergrepp vid ett återvändande till hemlandet, om inte särskilda omständigheter i det specifika fallet talar för att just den kvinnan eller flickan löper en mindre risk att bli drabbad.

Faktum kvarstår att hon själv kommer från DRK och att hennes kropp bär spår av sexuellt våld. De omständigheter som är relevanta för att bedöma risken för att hon skulle komma att utsättas för sexuellt våld igen är ostridiga. Hon är ensam och har varken make eller manliga släktingar i sitt hemland. Sedan kommittén gjorde sin riskanalys har det inte skett någon förbättring av läget. I de områden där konflikten avmattas ser man ingen tydlig minskning av antalet offer för sexuellt våld, vilket förekommer i hela DRK. Det är helt klart att hon vid ett återvändande dit riskerar att utsättas för ytterligare sexuella övergrepp. Risken är varken större eller mindre för

hennes del än för den kvinna och flicka som var föremål för kommitténs bedömning i utlåtagandet från år 2010.

Migrationsverket

Migrationsverket bestrider bifall till överklagandet och anför bl.a. följande.

I artikel 4.3 i det s.k. skyddsgrunddirektivet¹ framhålls att bedömningen av en ansökan om internationellt skydd ska vara individuell. Vid bedömningen ska bl.a. beaktas alla relevanta uppgifter om hemlandet och hur rättsordningen där fungerar vid tiden för beslutet och vidare sökandens relevanta uppgifter i olika hänseenden så att det kan bedömas om inträffade eller väntade handlingar med hänsyn till sökandens personliga omständigheter skulle innebära risk för förföljelse eller allvarlig skada.

Vad kommitténs utlåtande den 14 maj 2010 beträffar så är detta ett in casu-avgörande. Det är svårt att dra någon generell slutsats av det. Det kan emellertid inte tolkas som att alla kvinnor från samtliga delar av DRK riskerar att utsättas för sexuellt våld och därmed inte kan återsändas dit. För att det ska anses vara ett brott mot antitortyrkonventionen att utvisa en person till ett visst land krävs det att det föreligger en personlig risk för tortyr eller liknande övergrepp vid ett återvändande. Av kommitténs bedömning framgår (avsnitt 9.3 och 9.4) att det inte räcker med att det allmänna läget i ett land är mycket svårt. Det krävs att det utöver detta visas att det föreligger en personlig risk i det enskilda fallet där de personliga omständigheterna beaktas. Det framgår också att kommittén vid sin bedömning gjort en avvägning av alla faktorer i det specifika ärendet (avsnitt 9.6). Det finns skäl att utgå från att omständigheter i det fallet avseende kvinnans och barnets asylskäl, hemvist etc. inte ifrågasatts.

¹ Rådets direktiv 2004/83/EG av den 29 april 2004 om miniminormer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning och om innehållet i det beviljade skyddet

Samtliga rapporter som tillförts målet är utfärdade av tillförlitliga källor. Uppgifterna om att det förekommer sexuellt våld mot kvinnor i hela DRK vitsordas. Vidare vitsordas att situationen i östra delen av landet är speciellt svår och att det inte finns myndighetsskydd för kvinnor mot sexuellt våld i den delen av DRK. Rapporterna ger dock inte stöd för att anse att situationen i landet som helhet är sådan att det inte går att återsända någon kvinna till någon del av DRK.

Det nu aktuella målet är helt och hållet ett trovärdighetsärende och omständigheterna liknar inte dem som förelåg i det fall som kommittén hade att uttala sig om. Såväl Migrationsverket som migrationsdomstolen har funnit att [redacted] inte kunnat göra vare sig den uppgivna identiteten, grupptillhörigheten eller hemvisten sannolik. Detta har lett till att hon inte fått förmånen av bevislättnad, att hon inte bedömts som trovärdig vad gäller de anförda skyddsskälerna och att underinstanserna har prövat hennes asylansökan mot hela DRK. Den genomförda språk- och kunskapsanalysen talar emot att [redacted] är hemmahörande i [redacted] i östra DRK. Hon behärskar inte swahili, vilket är det dominerande språket i de östra regionerna av landet och vid gränserna mot bl.a. Uganda och Rwanda. Av den information som finns i språkanalysrapporten framgår bl.a. att lingala talas i de nordvästra delarna av DRK och i huvudstaden Kinshasa. Den förklaring [redacted] lämnat till varför hon varken talar swahili eller hema, som är det lokala språk som hennes påstådda etniska grupp talar, har inte bedömts som trovärdig. Hennes kunskaper om den uppgivna hemorten och gruppen har också bedömts som knapphändiga och bristfälliga. Då anförda skyddsskäl varit kopplade till den uppgivna hemorten och grupptillhörigheten har även de bedömts som inte trovärdiga. Hon har inte visat sig trovärdig när det gäller övriga uppgifter och det finns därför ingen anledning att fästa tilltro till hennes uppgift om att hon saknar manligt nätverk i hemlandet. Trots att [redacted] uppmanats att komma in med läkarintyg som styrker påstådda fysiska eller psykiska skador eller sjukdomstillstånd har det inte kommit in något sådant intyg.

UTREDNINGEN I MIGRATIONSÖVERDOMSTOLEN

Migrationsverket har till stöd för sin talan åberopat utdrag ur ”Third joint report of seven United Nations experts on the situation in the Democratic Republic of the Congo” den 9 mars 2011 och utdrag ur ”Report of the Panel on Remedies and Reparations for Victims of Sexual Violence in the Democratic Republic of Congo to the High Commissioner for Human Rights” från mars 2011. Verket har också gett in en karta över DRK som visar att staden ligger i östra delen av provinsen Orientale, inte så långt från gränsen till Uganda.

I syfte att ytterligare belysa förekomsten och utbredningen av sexuellt våld mot kvinnor i DRK har vidare Migrationsöverdomstolen tillfört målet följande dokument.

- International Committee of the Red Cross, DR Congo: conflict-related dangers still a daily reality for thousands of people, 24 november 2011
- Amnesty International, Annual report 2011, Democratic Republic of The Congo
- Human Rights Watch, Country Summary, Democratic Republic of Congo, januari 2012
- General Assembly, Security Council, Conflict-related sexual violence, Report of the Secretary-General, 13 januari 2012
- Monusco, Report on the investigation missions of the United Nations joint human rights office into the mass rapes and other human rights violations committed in the villages of Bushani and Kalambahiro, in Masisi territory, North Kivu, on 31 December 2010 and 1 January 2011
- UN Observatory for the Protection of Human Rights Defenders, Annual report 2011
- UNHCR, Democratic Republic of the Congo: UN envoy on sexual violence in conflict welcomes sanctioning of militia leader

- Congressional Research Service, The Democratic Republic of Congo: Background and Current Developments, 1 september 2011
- Oxfam Briefing Note, "We are entirely exploitable", The lack of protection for civilians in eastern DRC, 28 juli 2011
- UD, Mänskliga rättigheter i Demokratiska republiken Kongo 2010

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

I målet är det fråga om _____ är berättigad till internationellt eller övrigt skydd i Sverige av det skälet att hon har behov av sådant skydd eller om hon har rätt till uppehållstillstånd här på grund av synnerligen ömmande omständigheter. I sammanhanget gör sig också Sveriges folkrättsliga åtaganden när det gäller mänskliga rättigheter gällande.

Skyddsbehov

a) Tillämpliga nationella bestämmelser m.m.

Med flykting avses bl.a. en utlänning som befinner sig utanför det land som personen i fråga är medborgare i, därför att han eller hon känner välgrundad fruktan för förföljelse på grund av ras eller nationalitet eller på grund av kön eller annan tillhörighet till en viss samhällsgrupp, och inte kan, eller på grund av sin fruktan inte vill, begagna sig av sitt hemlands skydd (4 kap. 1 § första stycket utlänningslagen (2005:716)). En alternativt skyddsbehövande är bl.a. en utlänning, som inte är flykting men som ändå befinner sig utanför sitt hemland därför att det finns grundad anledning att anta att han eller hon vid ett återvändande dit skulle löpa risk att utsättas för tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning och som inte kan, eller på grund av en sådan risk inte vill, begagna sig av hemlandets skydd (4 kap. 2 § första stycket samma lag). En övrig skyddsbehövande, slutligen, är bl.a. en utlänning som varken är flykting eller alternativt skyddsbehövande men som befinner sig utanför hemlandet av det skälet att han eller hon på grund av svåra motsättningar där känner välgrundad fruktan att utsättas för allvarliga övergrepp (4 kap. 2 a § första stycket 1 samma lag). I inget av

fallen spelar det någon roll om utlänningens skyddsbehov är ett resultat av hemlandets myndigheters eget agerande eller om det uppstått på grund av enskildas handlingar som myndigheterna inte kan antas erbjuda honom eller henne trygghet mot. Av 5 kap. 1 § utlänningslagen framgår att samtliga ovanstående kategorier av personer i princip är berättigade till uppehållstillstånd i Sverige.

När det gäller förföljelse på grund av nationalitet kan det konstateras att begreppet inte är begränsat till medborgarskap. Av artikel 10.1 c i skyddsgrundsdirektivet framgår att ”nationalitet” inte bara ska omfatta medborgarskap, eller avsaknad av medborgarskap, utan särskilt ska omfatta bl.a. tillhörighet till en grupp som definieras genom dess kulturella, etniska eller språkliga identitet eller gemensamma geografiska ursprung. Vidare framgår det av FN:s flyktingkommissaries ”Handbok om förfarandet och kriterierna vid fastställande av flyktingars rättsliga ställning” (punkt 74 och 77) att uttrycket ”nationalitet” delvis kan sammanfalla med uttrycken ”ras” och ”viss samhällsgrupp” samt att förföljelse på grund av nationalitet kan bestå i fientliga attityder och åtgärder riktade mot en nationell (etnisk, språklig) minoritet.

Vad förföljelse på grund av kön beträffar bör i det här sammanhanget nämnas de överväganden som gjordes i samband med att begreppet kön kom att ingå bland flyktingdefinitionens förföljelsegrunder, vilket ägde rum samtidigt som den nuvarande utlänningslagen trädde i kraft den 31 mars 2006. Regeringen uttalade i förarbetena (prop. 2005/06:6 s. 22 f.) bl.a. följande. När formerna för förföljelse tar sig olika uttryck beroende på om den förföljde är man eller kvinna brukar man i flyktingrättsliga sammanhang tala om könsspecifik förföljelse. Våldtäkt kan anses utgöra könsspecifik förföljelse när det gäller kvinnor. Det finns otaliga exempel på att våldtäkt mot kvinnor används systematiskt som en strategi i krigföring, där övergreppen har till syfte att förnedra inte bara kvinnan utan också hennes anhöriga. En våldtäkt kan ha sin grund i kvinnans eller hennes anhörigas ras, nationalitet, religion, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politiska

åskådning men den kan också ha orsaker som inte har anknytning till flyktingdefinitionens förföljelsegrunder. Våldtäkt är inte i alla sammanhang en könsspecifik förföljelsemetod. Som tortyrmetod kan sådana övergrepp förekomma såväl mot män som mot kvinnor. Förföljelse på grund av kön innebär att orsaken, eller delar av orsaken, till att förföljelsen riktar sig mot personen i fråga står att finna i hans eller hennes könstillhörighet. Enligt vedertagen svensk och internationell praxis är kravet på orsakssamband uppfyllt om någon av de grunder för förföljelse som räknas upp i flyktingdefinitionen är en bidragande orsak till förföljelsen. Flera förföljelsegrunder kan också vara tillämpliga samtidigt. När förföljelsen grundar sig delvis på kön och delvis på någon av de fem förföljelsegrunderna kan alltså förutsättningarna för flyktingskap vara uppfyllda redan med nuvarande tolkning av flyktingbestämmelsen. Kön, ensamt eller i förening med andra kännetecken, ska kunna grunda tillhörighet till en viss samhällsgrupp i den svenska utlänningslagens mening och den som söker skydd undan sådan förföljelse ska därmed på denna grund kunna ges flyktingstatus. Beträffande förföljelse på grund av kön är det viktigt att beakta samhällsstrukturen i den asylsökandes hemland och dess betydelse för statens vilja och förmåga att erbjuda invånarna skydd. Förföljelse som sker inom den privata sfären kan utgöra grund för flyktingskap beroende på de motiv som ligger bakom statens oförmåga eller ovilja att ge skydd. Statens oförmåga kan bero på t.ex. resursbrist eller ineffektivitet vilket inte kan knytas till någon förföljelsegrund. Den utsatte är då inte en flykting i lagens mening. En person, som riskerar att bli utsatt av enskilda för förföljelse på grund av kön, vägras emellertid i vissa fall skydd i hemlandet som en uppenbar följd av rådande politiska, sociala, religiösa eller kulturella strukturer, vilka i detta sammanhang får sägas innefatta det som benämns könsmaktsstruktur. I sådana fall kan personen vara att betrakta som flykting.

b) Internationell reglering m.m. inom området för mänskliga rättigheter

Förutom de nationella bestämmelser som redovisats ovan – och som när det gäller flyktingskap och alternativt skyddsbehov har sina motsvarigheter i det

En motsvarighet till artikel 3 i europakonventionen finns i artikel 7 i 1966 års FN-konvention om medborgerliga och politiska rättigheter. Inom ramen för FN har det också antagits en konvention, vilken hänvisat till (se ovan), som uteslutande handlar om åtgärder för att förhindra bl.a. tortyr. I

antitortyrkonventionen finns bl.a. ett uttryckligt förbud mot att ”utvisa, återföra eller utlämna” en person till en annan stat, i vilken det finns grundad anledning att tro att han eller hon skulle vara i fara för att utsättas för tortyr (artikel 3).

Till skillnad från europakonventionen innehåller antitortyrkonventionen en definition av vad som avses med tortyr. Enligt dess artikel 1 avses med begreppet tortyr varje handling genom vilken allvarlig smärta eller svårt lidande, fysiskt eller psykiskt, medvetet tillfogas någon antingen för sådana syften som att erhålla information eller en bekännelse av honom/henne eller en tredje person, att straffa honom/henne för en gärning som han/hon eller en tredje person har begått eller misstänks ha begått eller att hota eller tvinga honom/henne eller en tredje person eller också av något skäl som har sin grund i någon form av diskriminering. Som ytterligare förutsättning anges att smärtan eller lidandet åsamkas av eller på anstiftan eller med samtycke eller medgivande av en offentlig tjänsteman eller någon annan person som handlar såsom företrädare för det allmänna. (Se prop. 1985/86:17 s. 4 och 12)

Som framgått ovan har åberopat ett utlåtande från kommittén den 14 maj 2010 avseende en kvinna och hennes dotter, medborgare i DRK och med hemvist i provinsen Equateur, som stod i begrepp att bli utvisade från Sverige. I utlåtandet i fallet mot Sverige hänvisade kommittén till olika FN-rapporter som redovisade alarmerande nivåer av våld mot kvinnor över hela landet. Av en av rapporterna framgick att våld mot kvinnor, i synnerhet våldtäkter och gängvåldtäkter begångna av beväpnade män och civila, fortsatte att vara ett allvarligt bekymmer, också i områden som inte var påverkade av väpnad konflikt. Enligt en annan av rapporterna förekom det alarmerande siffror när det gällde fall av sexuellt våld över hela DRK, vilket bekräftade att detta inte var begränsat till områden med väpnad konflikt utan inträffade över hela landet. I ljuset av informationen ansåg kommittén att konfliktsituationen i DRK gjorde det omöjligt att identifiera särskilda områden i landet som kunde anses säkra för klagandena.

Kommitténs slutsats blev att det fanns grundad anledning att anta att klagandena riskerade att utsättas för tortyr om de sändes tillbaka dit.

Vidare prövades ett liknande fall av kommittén den 3 juni 2011,

(Communication No. 379/2009). Klaganden i det fallet hade bott och arbetat i Lubumbashi i södra delen av DRK innan hon begav sig till Sverige. Även i det här fallet lade kommittén ett antal FN-rapporter till grund för sin bedömning. Enligt rapporterna fortsatte allvarliga MR-kränkningar – inklusive våld mot kvinnor, våldtäkter och gängvåldtäkter begångna av väpnade styrkor, rebellgrupper och civila – att äga rum runt om i DRK och inte endast i områden där det rådde väpnad konflikt. I rapporter från början av 2011 betonades att sexuellt våld fortsatte att vara ett allvarligt bekymmer, särskilt i konfliktområden, och att fenomenet, trots myndigheternas försök att komma till rätta med det, fortfarande var utbrett och påverkade i synnerhet tusentals kvinnor och barn. Liksom i sitt tidigare utlåtande konstaterade kommittén att det inte gick att peka ut några säkra områden i DRK och upprepade slutsatsen att det fanns grundad anledning att anta att klaganden riskerade att utsättas för tortyr om hon skickades tillbaka till hemlandet.

Även Europadomstolen har haft anledning att under senare år i ett par fall ta ställning till situationen i DRK och dess inverkan på bedömningen av klagomål enligt artikel 3 i europakonventionen. I sin dom den 10 februari 2009 i målet *mot Sverige* (appl. no. 47683/08) noterade Europadomstolen att det förekom rapporter om fortlöpande, allvarliga MR-kränkningar i landet, särskilt mot kvinnor. Efter att ha konstaterat detta övergick emellertid domstolen till att utreda om klagandens – en kvinna som hävdade att hon våldtagits och könsstympats efter att ha gripits av soldater – egen situation var sådan att det skulle strida mot artikel 3 i europakonventionen att sända tillbaka henne till DRK. Europadomstolen kom i det fallet fram till att klaganden, som de facto redan hade skickats tillbaka till DRK, inte hade gjort sin berättelse tillräckligt trovärdig och att hon därför inte hade lyckats visa att återsändandet av henne dit hade utsatt henne för en verklig risk att bli förföljd, arresterad, torterad och/eller dödad.

I ett annat fall, målet mot Nederländerna (appl. no. 29031/04), gjorde Europadomstolen i dom den 1 juni 2010 på nytt en bedömning av förhållandena i DRK. Klagande i det fallet var en man som tidigare varit politiskt verksam där och av det skälet erhållit asyl i Nederländerna. Som en följd av att han dömts för brott i Belgien beslutade de nederländska myndigheterna att återkalla hans uppehållstillstånd, vilket ledde till att han vände sig till Europadomstolen med klagomål enligt bl.a. artikel 3 i europakonventionen. I domen hänvisade domstolen till viss information från slutet av 2008 rörande den allmänna situationen i DRK, av vilken det framgick att ansträngningarna att stabilisera landets östra region inte varit framgångsrika men att säkerhetssituationen i övriga delar av DRK förblivit stabil. I sina slutsatser konstaterade Europadomstolen att den allmänna situationen i DRK vid tiden för domen var oroväckande, särskilt vad beträffade förhållandena i Kivuprovinserna i nordost. Domstolen noterade emellertid att klaganden hade bott i Kinshasa innan han lämnade DRK och att det inte fanns något skäl att tro att han skulle komma att utvisas till landets nordöstra delar. Vidare hade klaganden, enligt Europadomstolen, inte visat att den allmänna situationen i DRK var sådan att varje återsändande dit med nödvändighet skulle innefatta ett brott mot artikel 3 i europakonventionen. Av det skälet kom domstolen fram till att den allmänna situationen i DRK inte var av sådant extremt och allmänt våldsamt slag att det fanns en verklig risk för illabehandling av den blotta anledningen att en enskild person skulle komma att utsättas för våld vid sin återkomst dit.

c) Situationen i DRK

Som ett led i utredningen har Migrationsöverdomstolen, som nämnts ovan, tillfört målet ett flertal dokument från olika källor för att belysa förekomsten och utbredningen av sexuellt våld mot kvinnor i DRK. Baserat på den information dokumenten innehåller redovisas i det följande hur Migrationsöverdomstolen uppfattar den situation som rått i landet under senare år.

Under snart ett decennium, efter det tioåriga inbördeskrig som tog slut 2003, har läget i östra delen av DRK varit kaotiskt och kännetecknats av lågintensiva konflikter. Detta beror på den politiska situationen, både i DRK och i dess grannländer i Afrikas storasjöregion. Under lång tid har de kongolesiska myndigheterna saknat kontroll över delar av det egna territoriet. Flera av landets östliga provinser har blivit en tillflyktsplats för utländska väpnade styrkor och en bas för attacker riktade mot dessas egna respektive stater. Det finns dessutom en koppling mellan den rikhaltiga tillgången på mineraler i nordöstra DRK och väpnade grupperns aktiviteter i området, som bl.a. annat innefattar illegal mineralutvinning. Fredsavtal som ingåtts grannländerna emellan, och med bl.a. DRK som part, har inte hållits och närvaron av mer än ett dussin miliser och beväpnade extremistgrupper har präglat situationen i landets norra och östra delar under många år. Det miserabla säkerhetsläget där har inneburit att många människor, enligt vissa beräkningar så många som 1,7 miljoner, har blivit internflyktingar.

Det instabila läget i DRK – i synnerhet i de norra och östra delarna – har alltså medfört stora svårigheter för de människor som befunnit sig där. En mångfald av allvarliga övergrepp mot civilbefolkningen på landsbygden i oroshärdarna har rapporterats. Brist på disciplin bland reguljära militära förband, inklusive inom den kongolesiska armén, och avsaknad av respekt för mänskliga rättigheter råder överlag. Till detta kommer den helt irreguljära verksamhet som övriga väpnade grupperingar och rena banditgäng ägnar sig åt. Även mot personalen hos det FN-organ (först MONUC, senare MONUSCO), som haft i uppdrag att verka fredsbevarande i de aktuella områdena samt att skydda civilbefolkningen där, har kritik riktats för övergrepp mot enskilda, t.ex. i form av sexuellt utnyttjande av lokalbefolkningen. Säkerhetsstyrkor och rebellgrupper av olika slag uppges ha dödat, bortfört, torterat och våldtagit civilpersoner i samband med att deras hem och byar plundrats, bränts ner eller förstörts på annat sätt.

Det kongolesiska samhället är traditionellt patriarkalt och kvinnor har en generellt sett svag ställning. Våld mot kvinnor och särskilt sexuellt våld når mycket höga nivåer i DRK. Massvåldtäkter och andra former av sexuellt våld används som en del i den väpnade kampen. Unga flickor, särskilt i östra DRK, har utsatts för sexuellt våld från regeringssoldaters sida. Den absolut största delen av alla fall av sexuellt våld har rapporterats från de östra provinserna men fenomenet förekommer också i andra delar av landet. Det föreligger återkommande rapportering om samma incidenter som inträffat under senare år och som innefattat massövergrepp i form av våldtäkter och annat sexuellt våld mot i synnerhet kvinnor i samband med konflikter och andra oroligheter i provinserna Nordkivu (distrikten Masisi och Walikale) och Sydkivu (distrikten Fizi och Bwale) i östra delen av DRK samt i provinsen Orientale (distriktet Ituri) i landets nordöstra del. Även provinsen Equateur väster om Orientale omnämns vid några tillfällen i samband med liknande rapporter.

d) Migrationsöverdomstolens bedömning

Migrationsöverdomstolen konstaterar inledningsvis att [] inte har åberopat några handlingar till stöd för sin identitet eller den uppgivna hemvisten i DRK ([] provinsen Orientale) och inte heller till styrkande av sina skyddsskäl. I likhet med migrationsdomstolen drar Migrationsöverdomstolen – mot bakgrund av hennes egna uppgifter i kombination med resultatet av den vidtagna språk- och kunskapsanalysen – slutsatsen att [] inte har gjort sannolikt att hon är hemmahörande i staden [] i provinsen Orientale. Hon har däremot gjort sannolikt att hon har sitt ursprung i DRK och hennes skyddsbehov ska därför prövas i förhållande till hela det landet.

Även när det gäller [] uppgifter om att hon riskerar förföljelse på grund av sin nationalitet, dvs. tillhörigheten till folkgruppen [] och på grund av sin därmed förknippade verksamhet inom ramen för [] instämmer Migrationsöverdomstolen i migrationsdomstolens

bedömning att det finns skäl, mot bakgrund av de trovärdighetsbrister domstolen redogjort för i sina domskäl, att ifrågasätta de skyddsskäl hon anfört. Vidare har [] inte gjort sannolikt att det finns något samband mellan den grupptillhörighet hon påstår sig ha respektive den verksamhet hon sagt att hon ägnat sig åt och vad hon uppger att hon blivit utsatt för. Hon är därför, med hänvisning till nationaliteten/grupptillhörigheten respektive verksamheten, inte att betrakta som vare sig flykting eller annan skyddsbehövande. Den fråga som då inställer sig är om [] är i behov av internationellt skydd i egenskap av flykting (könsspecifik förföljelse i form av sexuellt våld) eller alternativt skyddsbehövande (sexuellt våld som tortyrmetod) av det skälet att hon är kvinna och som sådan riskerar, mot bakgrund av den allmänna situationen i DRK, att bli offer för sexuellt våld.

Migrationsöverdomstolen konstaterar inledningsvis att Europadomstolen och kommittén har gjort olika bedömningar när de prövat fall där personer från DRK hävdar att det, på grund av den generella situationen i landet, skulle innebära en konventionskränkning om de sändes tillbaka dit. Medan kommittén har kommit fram till att ett återsändande av en person inte kunnat ske till någon del av DRK har Europadomstolen för sin del dragit den motsatta slutsatsen, dvs. domstolen har ansett att det finns områden i landet dit en medborgare i DRK kan skickas tillbaka utan att det strider mot europakonventionen. Mot bakgrund av den relativt omfattande information om de allmänna förhållandena i DRK som tillförts målet är det Migrationsöverdomstolens uppfattning – i likhet med Europadomstolens – att det i och för sig finns områden där en kongolesisk medborgare kan återsändas, så även en kongolesisk kvinna, utan att det strider mot vare sig utlänningslagen eller Sveriges internationella åtaganden inom MR-området.

[] hävdar att hon är hemmahörande i [] i provinsen Orientale, som ligger i nordöstra delen av DRK. Hon hävdar vidare att hon blivit utsatt för gruppvåldtäkter och tortyr under de tio dagar hon påstår sig ha varit frihetsberövad i sitt hemland. Som framgår ovan har Migrationsöverdomstolen emellertid redan konstaterat att [] skyddsbehov ska

prövas i förhållande till hela DRK av det skälet att hon inte har gjort sannolikt att hon är hemmahörande i i den nordöstra delen av landet. Utredningen i målet när det gäller förekomsten och utbredningen av sexuellt våld mot kvinnor i DRK visar att den typen av våld – och i form av könsspecifik förföljelse respektive tortyrmotod – förekommer i DRK i nuläget men att utbredningen av företeelsen framförallt kan kopplas till de östra delarna av landet, som fortfarande plågas av lågintensiva konflikter i det tidigare inbördeskrigets kölvatten, och i viss mån till landets norra delar.

har inte gjort sannolikt att hon hör hemma i de delarna av landet. Hennes fruktan för förföljelse på grund av kön kan därför inte, i objektiv mening, anses välgrundad och hon är följaktligen inte att betrakta som flykting. Inte heller finns det grundad anledning att anta att vid ett återvändande till DRK skulle löpa risk att utsättas för tortyr eller annan illabehandling. Av den anledningen är hon inte heller att anse som alternativt skyddsbehövande. Vidare har hon inte gjort sannolikt att hon är att betrakta som övrig skyddsbehövande.

Migrationsöverdomstolen har konstaterat att inte är i behov av internationellt eller övrigt skydd i Sverige. Hon kan därför inte beviljas uppehållstillstånd här med skyddsbehov som grund. Hon kan följaktligen inte heller beviljas någon statusförklaring eller resedokument.

”Synnerligen ömmande omständigheter”

yrkar, i andra hand, att hennes överklagande ska bifallas med hänvisning till att det föreligger synnerligen ömmande omständigheter i hennes fall. Migrationsöverdomstolen instämmer i underinstansernas bedömning att det inte har kommit fram några omständigheter som kan anses vara synnerligen ömmande. Hon kan därför inte beviljas uppehållstillstånd i Sverige med stöd av 5 kap. 6 § utlänningslagen. överklagande ska följaktligen avslås.

Ersättning till offentligt biträde

Ett offentligt biträde har enligt 5 § lagen (1996:1620) om offentligt biträde och 27 § rättshjälpslagen (1996:1619) rätt till skälig ersättning för bl.a. det arbete som uppdraget krävt. Ersättningen för arbete ska bestämmas med utgångspunkt i den tidsåtgång som är rimlig med hänsyn till uppdragets art och omfattning och med tillämpning av den timkostnadsnorm som regeringen fastställer. Vid fastställandet av ersättning till offentligt biträde i överinstansen tas inte hänsyn till arbete som avser genomgång av underinstansens dom (RÅ 1985 2:48).

har hos Migrationsöverdomstolen yrkat att hon ska tillerkännas ersättning för arbete motsvarande 6,3 timmar. Av den första kostnadsräkningen framgår att det nedlagda arbetet omfattar bl.a. genomgång av migrationsdomstolens dom. Kostnaden för det arbetet kan inte ersättas inom ramen för förfarandet i Migrationsöverdomstolen. får därför anses skäligen tillgodosedd genom ersättning för 5,8 timmars arbete.

Domen får inte överklagas (16 kap. 9 § tredje stycket utlänningslagen).

kammarrättsråd
ordförande

kammarrättsråd

kammarrättsråd
referent
(skiljaktig mening)

föredragande

Skiljaktig mening

Kammarrättsrådet är skiljaktig och anför följande.

Jag instämmer i majoritetens bedömning fram till konstaterandet att
får anses ha gjort sannolikt att hon har sitt ursprung i DRK och att
hennes skyddsbehov därför ska prövas mot det landet. Härefter anser jag att
domskälen ska ha följande innehåll.

Migrationsöverdomstolen konstaterar att Europadomstolen och kommittén
har gjort olika bedömningar när de prövat fall där kvinnor från DRK hävdar
att det, på grund av den generella situationen i landet, skulle innebära en
konventionskränkning om de sändes tillbaka dit. Medan kommittén i de två
tidigare nämnda avgörandena från den 14 maj 2010 (C/44/D/322/2007)
respektive den 3 juni 2011 (C/46/D/379/2009) har kommit fram till att ett
återsändande av en kvinna inte kunnat ske till någon del av DRK har
Europadomstolen i den förut nämnda domen den 10 februari 2009 dragit
den motsatta slutsatsen, dvs. domstolen har ansett att det finns områden i
landet dit en kvinna kan skickas tillbaka utan att det strider mot
europakonventionen (målet mot Sverige, appl. no. 47683/08).
Migrationsöverdomstolen konstaterar i detta sammanhang att kommitténs
bedömning av situationen för kvinnor i DRK är av senare datum än
Europadomstolens.

Kommittén hänvisade i sitt avgörande från den 14 maj 2010 till två FN-
rapporter, A/HRC/13/63 från den 8 mars 2010 samt A/HRC/13/64 från den
28 januari 2010, och uttalade följande. Enligt rapporterna råder alarmerande
nivåer av sexuellt våld mot kvinnor, inte bara i konfliktområden utan över
hela landet. Gärningsmännen är inte längre endast uniformerade personer
utan också civila. I ljuset av detta fann kommittén att det är omöjligt att
peka ut något speciellt område som skulle kunna vara ett säkert
internflyktsalternativ. Kommittén ansåg att det förelåg grundad anledning att

anta att kvinnan i målet skulle riskera att utsättas för tortyr vid ett återvändande till DRK.

I avgörande från den 3 juni 2011 konstaterade kommittén att allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna inklusive våld mot kvinnor fortsätter att äga rum över hela landet. Kommittén hänvisade bl.a. till en FN-rapport, A/HRC/16/27 från den 10 januari 2011, vari anges att sexuellt våld fortsätter att vara ett allvarligt bekymmer och trots myndigheternas ansträngningar för att bekämpa det hela är fenomenet vida spritt och drabbar tusentals kvinnor och barn. Kommittén noterade vidare att FN:s generalsekreterare i en rapport från 17 januari 2011, S/2011/20, uttryckt sin oro över den osäkra situationen, det våld och de brott mot de mänskliga rättigheterna som befolkningen i DRK har att möta. Kommittén fann att situationen i DRK, såsom den dokumenterats i FN:s senaste rapporter, gör det omöjligt att peka ut någon speciell del av landet som kan anses säker för klaganden i hennes situation. Kommittén fann därför, med beaktande av att klagandens berättelse överensstämmer med kommitténs kännedom om den nuvarande situationen rörande de mänskliga rättigheterna i DRK, att det fanns grundad anledning att anta att klaganden vid ett återvändande skulle riskera att utsättas för tortyr.

Migrationsöverdomstolen konstaterar att det inte finns någon ovillkorlig skyldighet, mer än i det enskilda fallet, att respektera beslut meddelade av FN:s övervakningskommittéer. Med hänsyn till den folkrättsliga tyngd som beslut från kommittén besitter finns det ändå anledning att fästa avseende vid kommitténs uttalanden i den mån de ger uttryck för mer generella riskbedömningar.

Av de i målen aktuella FN-rapporterna framgår bl.a. att sexuellt våld är ett allvarligt bekymmer i DRK och trots myndigheternas ansträngningar för att bekämpa det hela är fenomenet vida spritt och drabbar tusentals kvinnor och barn. Någon relevant landinformation som talar mot slutsatserna i de

nämnda FN-rapporterna har inte framkommit. Den i målet inhämtade landrapporteringen av senare datum bekräftar i stället nämnda bild.

Med hänsyn till de rådande förhållandena för kvinnor i DRK och med beaktande av kommitténs uttalanden, finner Migrationsöverdomstolen att
får anses ha gjort sannolikt att hon hyser en välgrundad fruktan för att hon, vid ett återvändande till DRK, skulle komma att utsättas för förföljelse. Förföljelsen har sin huvudsakliga grund i att är kvinna, dvs. på grund av sitt kön, och inte kan påräkna myndigheternas skydd.
är därför att anses som flykting enligt 4 kap. 1 § utlänningslagen och ska förklaras vara flykting enligt 4 kap. 3 § samma lag. Hon har därmed rätt till uppehållstillstånd enligt 5 kap. 1 § utlänningslagen. Upphållstillståndet ska vara permanent.

**FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I GÖTEBORG**
Migrationsdomstolen
Avdelning 2

DOM
2010-11-25
Meddelad i
Göteborg

Mål nr
UM 5129-10
Enhet 2:5

KLAGANDE

Ombud och offentligt biträde:

MOTPART

Migrationsverket
Förvaltningsprocessenheten i Göteborg
428 80 Källered

ÖVERKLAGAT BESLUT

Migrationsverkets beslut den 12 juli 2010, dnr

SAKEN

Uppehållstillstånd m.m. enligt utlänningslagen (2005:716), förkortad UtL

DOMSLUT

Migrationsdomstolen avslår överklagandet.

Migrationsdomstolen beslutar att ersättning ska betalas till med
19 675 kr, varav 7 371 kr för arbete, 6 240 kr för tidsspillan, 2 129 kr för
utlägg och 3 935 kr för mervärdesskatt.

BAKGRUND

ansökte i mars 2009 om uppehålls- och arbetstillstånd i Sverige. Hon ansökte sedan även om flyktingförklaring och resedokument. Hon anförde i huvudsak följande. Hon kommer från i den östra delen av Demokratiska Republiken Kongo (DRK). Då hon tillhör folkgruppen är hon inte tillåten att bli medborgare i landet. År 2004 blev hon medlem i rörelsen. Hon var en slags ledare och hjälpte kvinnor som blivit våldtagna av rebeller med bl.a. vård, då hon har en vårdutbildning. Rörelsen samlades till möten och diskuterade kvinnors situation.

När hon en kväll i mitten av kom hem efter ett möte fann hon sin man död i hemmet. Hon fick panik och sprang därifrån. Hon stoppades då av rebellsoldater som hotade att skjuta henne, varpå hon svimmade. Hon vaknade cirka två dagar senare i en cell i skogen. Soldaterna hotade att döda henne på det sätt som de dödat hennes man. Hon blev misshandlad och våldtagen under de cirka tio dagar hon befann sig i fångenskap. Fyra män hjälpte henne sedan att fly. De körde henne till en affärsbekant till hennes make, som hade skickat personerna för att frita henne. Hon stannade hos mannen i cirka en månad innan han hjälpte henne lämna landet.

Migrationsverket avslog ansökan med i huvudsak följande motivering.

har inte lämnat in några identitetshandlingar och kan inte anses ha medverkat till att utreda sin identitet. har anfört motstridiga och oklara uppgifter vad beträffar sin födelseort, sina personliga förhållanden och sitt medborgarskap. Hon har inte lämnat några rimliga förklaringar till dessa uppgifter. Hon har även lämnat vaga och oklara uppgifter om tillhörigheten till folkgruppen Av svaret från den genomförda språk- och kunskapsanalysen framgår att det faktum att hon inte talar swahili talar mot att hon är hemmahörande i där swahili är det dominerande språket.

Hon har även visat bristande kunskaper om hemorten har inte gjort sin identitet eller hemvist i sannolik. Det är emellertid sannolikt att hon är hemmahörande i DRK. Den allmänna situationen i DRK är inte sådan att det föreligger ett generellt behov av skydd för personer som kommer därifrån. Den bristande trovärdigheten rörande identitet och hemvist medför att hon inte kan åtnjuta bevislätnadsregeln ”benefit of the doubt”, eftersom dessa uppgifter är en mycket viktig del av underlaget för bedömningen. Det är anmärkningsvärt att en person som har gått 13 år i skolan, är vårdutbildad och uppges vara aktiv i en rörelse som tillvaratar folkgruppen intressen dels saknar folkets centrala kännetecken såsom språk, dels brister påfallande i kunskaperna om folkgruppen. har inte gjort sin etniska tillhörighet till sannolik. Hon har därmed inte gjort sannolikt att hon till följd av sin etnicitet eller någon annan grund som kan utgöra flyktingskap riskerar förföljelse. Hon har inte heller gjort sannolikt att hon är alternativ eller övrig skyddsbehövande. Några synnerligen ömmande omständigheter föreligger inte.

YRKANDEN M.M.

yrkar att migrationsdomstolen ändrar Migrationsverkets beslut och beviljar henne uppehålls- och arbetstillstånd, flyktingstatusförklaring och resedokument, alternativt annan skyddsstatusförklaring. Hon yrkar även att migrationsdomstolen håller muntlig förhandling i målet. Hon anför i huvudsak följande. Det har lämnats en förklaring till uppgiften om att hon skulle vara född i Hon har aldrig sagt det, utan endast att hon alltid bott där. Hon har hela tiden för Migrationsverket uppgett att hon är född i Goma. Eftersom hon endast fått allmänna frågor om har hon inte kunnat ge annat än allmänna svar. Hon har inte lämnat några motstridiga uppgifter om sitt medborgarskap. Uppgifterna om detta som framkom vid en av de muntliga genomgångarna hos Migrationsverket har förklarats av tolken vid tillfället, men förklaringen har inte tagits med i protokollet. Hon

har hela tiden uppgett att hon härstammar från DRK men att hon på grund av sin tillhörighet till inte kan få ett fullvärdigt medborgarskap. Hon har förklarat varför hon inte talar swahili. Familjen hade tidigare flytt från oroligheter innan de flyttade till För att dölja hennes grupptillhörighet tvingade hennes far henne att enbart tala lingala. Hon fick därför inte lära sig mer än enstaka ord på swahili.

Migrationsverket anser att överklagandet ska avslås och hänvisar till det som anförts i det överklagade beslutet.

Migrationsdomstolen har hållit muntlig förhandling i målet.

DOMSKÄL

Tillämpliga bestämmelser

Flyktingar, alternativt skyddsbehövande och övriga skyddsbehövande som befinner sig i Sverige har rätt till uppehållstillstånd (5 kap. 1 § första stycket UtIL).

Med flykting avses en utlänning som befinner sig utanför det land som utlänningen är medborgare i, därför att han eller hon känner välgrundad fruktan för förföljelse på grund av ras, nationalitet, religiös eller politisk uppfattning eller på grund av kön, sexuell läggning eller annan tillhörighet till en viss samhällsgrupp och inte kan eller på grund av sin fruktan inte vill, begagna sig av detta lands skydd (4 kap. 1 § första stycket UtIL). Detta gäller oberoende av om det är landets myndigheter som är ansvariga för att utlänningen riskerar att utsättas för förföljelse eller om dessa inte kan antas erbjuda trygghet mot förföljelse från enskilda (4 kap. 1 § andra stycket UtIL).

Med alternativt skyddsbehövande avses en utlänning som inte är flykting och som befinner sig utanför det land som utlänningen är medborgare i, därför att

- det finns grundad anledning att anta att utlänningen om han eller hon återvänder till hemlandet skulle löpa risk att straffas med döden eller att utsättas för kroppsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, eller som civilperson löpa en allvarlig och personlig risk att skadas på grund av urskillningslöst våld med anledning av en yttre eller inre väpnad konflikt, och

- utlänningen inte kan, eller på grund av sådan risk som framgår ovan inte vill, begagna sig av hemlandets skydd (4 kap. 2 § första stycket UtL).

Detta gäller oberoende av om det är landets myndigheter som är ansvariga för att utlänningen löper denna risk eller om dessa inte kan antas erbjuda trygghet mot att utlänningen utsätts för denna risk genom handlingar från enskilda (4 kap. 2 § andra stycket UtL).

Med övrig skyddsbehövande avses en utlänning som inte är flykting eller alternativt skyddsbehövande och som befinner sig utanför det land som utlänningen är medborgare i, därför att han eller hon

- behöver skydd på grund av en yttre eller inre väpnad konflikt eller på grund av andra svåra motsättningar i hemlandet känner välgrundad fruktan att utsättas för allvarliga övergrepp (4 kap. 2 a § första stycket 1 UtL).

Detta gäller oberoende av om det är landets myndigheter som är ansvariga för att utlänningen löper denna risk eller om dessa inte kan antas erbjuda trygghet mot att utlänningen utsätts för denna risk genom handlingar från enskilda (4 kap. 2 a § andra stycket UtL).

Om uppehållstillstånd inte kan ges på annan grund får tillstånd beviljas en utlänning om det vid en samlad bedömning av utlänningens situation föreligger sådana synnerligen ömmande omständigheter att han eller hon bör tillåtas stanna i Sverige. Vid bedömningen ska särskilt beaktas utlänning-

ens hälsotillstånd, anpassning till Sverige och situation i hemlandet (5 kap. 6 § första stycket Util).

Migrationsdomstolens bedömning

har inte genom några handlingar styrkt eller gjort sin identitet eller hemvist sannolik. Hon har uppgett att hon är född i Goma i Demokratiska Republiken Kongo, men att hon flyttade tillsammans med sin familj till när hon var cirka 8-9 år. Hon uppges tillhöra folkgruppen som är en diskriminerad folkgrupp som bl.a. inte tillåts inneha medborgarskap i landet. Det finns emellertid enligt migrationsdomstolen anledning att ifrågasätta uppgivna hemvist och grupptillhörighet.

I resultatet från den genomförda språk- och kunskapsanalysen anges att det talar mot att är hemmahörande i att hon inte talar swahili, då det är det dominerande språket i området. Av den språkinformation som anges i språkanalysrapporten framgår bl.a. följande. Lingala talas i de nordvästra delarna av landet samt i huvudstaden Kinshasa. Swahili talas i de östra regionerna mot gränsen till bl.a. Uganda och Rwanda.

har uppgett att det dominerande språket i är lingala, som hon talar på modersmålsnivå, och inte swahili, men att folkgruppen normalt sett pratar swahili, eller dialekten hema. har uppgett att hon inte talar swahili på grund av att hennes far inte velat att någon ska känna till deras folkgruppstillhörighet och därför valt att inte lära barnen swahili. Vid den muntliga förhandlingen har dessutom uppgett att fadern planerade inför familjens flytt till där lingala är huvudspråket, genom att lära henne och hennes syster lingala från det att de var barn. Det framstår enligt migrationsdomstolen som osannolikt att fadern redan cirka åtta år innan flytten till som skedde på grund av oroligheter i området kring Goma, börjat planera för att de skulle smälta in i staden

genom att lära sina barn lingala. Dessutom har det inte förklarats på vilket sätt bristen på kunskaper i swahili skulle dölja deras ursprung då detta språk talas av flera folkgrupper i området. Uppgifterna stämmer inte heller överens med landinformationen där det anges att lingala inte är det språk som är dominerande och som talas av majoriteten av de som bor i området kring

Därutöver har _____ enligt språk- och kunskapsanalysen som genomförts endast grundläggande kunskaper om hemorten _____. Hon har uppgett att hon endast fått allmänna frågor om denna, och därför inte kunnat ge mer omfattande svar. Det kan dock enligt migrationsdomstolens uppfattning t.ex. ifrågasättas varför _____ som har en för kvinnor i DRK relativt lång utbildning, inte har bättre kunskaper om den ort där hon enligt sin egen uppgift spenderat den större delen av sitt liv.

Mot bakgrund av vad som framkommit anser inte migrationsdomstolen att _____ har gjort sannolikt att hon är hemmahörande i _____. Hon har emellertid gjort sannolikt att hon är hemmahörande i DRK och hennes anförda skäl provas därför mot förhållandena i hela landet.

_____ uppgift om sin grupptillhörighet kan därutöver inte anses ha gjorts sannolik då hon även lämnat knapphändiga uppgifter om gruppen. Det hon berättat om gruppen är att den diskrimineras, att den står i konflikt med gruppen Lendu, samt att den finns i _____ och på andra platser i landet, men hon vet inte var. Även i detta avseende anser migrationsdomstolen att det kan ifrågasättas varför _____ inte har bättre kunskaper, dels mot bakgrund av hennes engagemang för folkgruppen, dels mot bakgrund av hennes utbildningsnivå.

Dessutom anser migrationsdomstolen att det framstår som osannolikt att en kvinna som tillhör en i landet mycket diskriminerad folkgrupp och som

dessutom är kvinna i ett land där kvinnor i mycket liten utsträckning utbildar sig, har en så pass hög utbildningsnivå som har.

Sammantaget anser migrationsdomstolen att det mot bakgrund av de brister i tillförlitligheten i uppgifter som framkommit även finns skäl att ifrågasätta de anförda skyddsskälerna. Detta särskilt med hänsyn till att de är kopplade till händelser på den uppgivna hemorten och till hennes uppgivna grupptillhörighet. kan således inte anses ha gjort sannolikt något personligt och konkret hot mot hennes person.

känner därmed inte enligt migrationsdomstolens uppfattning välgrundad fruktan för att utsättas för förföljelse om hon återvänder till hemlandet. Det finns inte heller grundad anledning att anta att hon löper risk att utsättas för skyddsbehovsgrundande behandling. Hon anses inte heller på grund av andra svåra motsättningar känna välgrundad fruktan för att utsättas för allvarliga övergrepp. är därmed inte att betrakta som flykting, alternativ eller övrig skyddsbehövande i utlänningslagens mening.

Synnerligen ömmande omständigheter

Det har inte framkommit några läkarintyg eller annat som styrker att av hälsoskäl ska beviljas uppehållstillstånd. Några omständigheter som i övrigt är att betrakta som synnerligen ömmande har inte heller framkommit. Överklagandet ska därför avslås.

FÖRVALTNINGSRÄTTEN
I GÖTEBORG
Migrationsdomstolen
Avdelning 2

DOM

UM 5129-10

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 1 (DV 3110)

I avgörandet har rådmannen

samt nämndemännen

deltagit. Föredragande

i målet har varit

SVERIGES DOMSTOLAR

HUR MAN ÖVERKLAGAR - MIGRATIONSMÅL

Den som vill överklaga migrationsdomstolens dom/beslut ska skriva till Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen.

Skrivelsen ska dock skickas eller lämnas till förvaltningsrätten, migrationsdomstolen.

Överklagandet ska ha kommit in till förvaltningsrätten **inom tre veckor** från den dag domen/beslutet meddelades. Om domen/beslutet inte har meddelats vid muntlig förhandling och det inte heller vid en sådan förhandling har tillkännagetts när domen/beslutet kommer att meddelas, ska dock överklagande från utlänningen ha kommit in inom tre veckor från den dag då han eller hon fick del av domen/beslutet.

Om sista dagen för överklagande infaller på lördag, söndag eller annan allmän helgdag, midsommarafton, julafton eller nyårsafton räcker det att skrivelsen kommer in nästa vardag.

Dom/beslut om förvar överklagas på samma sätt. Ett sådant beslut får överklagas utan samband med ärendet i övrigt. Överklagandet är inte begränsat till viss tid.

Prövningstillstånd

För att ett överklagande ska kunna tas upp till prövning i kammarrätten fordras att prövningstillstånd meddelas. Prövningstillstånd meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas eller det annars finns synnerliga skäl att pröva överklagandet.

Om förvaltningsrätten beslutat om förvar i annat fall än efter överklagande av förvarsfrågan

krävs inte prövningstillstånd vid överklagandet till kammarrätten.

Om prövningstillstånd inte meddelas i ett mål där sådant krävs står förvaltningsrättens dom/beslut beslut fast. Det är därför viktigt att det klart och tydligt framgår av överklagandet till kammarrätten varför man anser att prövningstillstånd bör meddelas.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla

1. den klagandes namn, personnummer, yrke, postadress och telefonnummer. Dessutom ska adress och telefonnummer till arbetsplatsen och eventuell annan plats där klaganden kan nå för delgivning lämnas om dessa uppgifter inte tidigare uppgetts i målet. Om någon person- eller adressuppgift ändras är det viktigt att anmälan snarast görs till kammarrätten,
2. den dom/beslut som överklagas med uppgift om förvaltningsrättens namn, målnummer samt dagen för beslutet,
3. de skäl som klaganden anger till stöd för en begäran om prövningstillstånd,
4. den ändring av förvaltningsrättens dom/beslut som klaganden vill få till stånd,
5. de bevis som klaganden vill åberopa och vad han/hon vill styrka med varje särskilt bevis.

Skrivelsen ska vara undertecknad av klaganden eller hans ombud. Adressen till förvaltningsrätten, migrationsdomstolen framgår av domen/beslutet. Om klaganden anlitar ombud ska denne sända in fullmakt i original samt uppge sitt namn, adress och telefonnummer.